

Două Turturele

Flavius Laurian Duverna

Două Turturele

Sub streașina căsuței mele
Cu mult elan și sărguință,
Început-au două turturele
Ca să-și clădească locuință.

Și vreascuri mici și surcele
În trei-patru zile-au cărat,
Și-au reușit făcand din ele
Un cuib și-n el s-au aşezat.

Și-a fost aşa o vreme bună
Și în orice zi de dimineață,
Cântau în triluri, împreună
Când se deșteptau la viață.

Și-L lăudau pe Dumnezeu
Cu-aceleași imnuri-nălțate,
Ce răsunau la fel, mereu
Pe-aceleași note învățate.

Și-așa, zilele se scurgeau
Și mulțumite în cuibul lor,
Prin voie bună-și așteptau
Raspunderi mari, în viitor.

Ele așteptau, în bucurie
Familia să-și întregească,
Cu puii care-aveau să fie
A lor menire părintească.

Și-astfel, venit-au puișorii
Prea mititei, și dezbrăcați,
Și mama și-a-nvelit feciorii
Cu fulgii-i calzi și răsfirați.

Stând sub caldul așternut,
Vegheați cu mare-ngrijire,
Ei zi de zi, au tot crescut
Până la vîrstă de-mplinire.

Și când și ei s-au îmbrăcat

POEZII ONLINE

Cu haine de fulgi fumurii,
Părinții cuibul, le-au lăsat
Să fie-al celor... doi copii.

Li l-a dat astfel în primire
Spre-al îngriji și-a fi curat,
Ca fiind locul de-odihnire
Cămin unde aveau de stat.

Și-n grija zilnic le-aduceau
În gușulițe, a lor mâncare,
Cu grăuncioare, îi hrăneau
Cu drag la rând pe fiecare.

Cu pliscurile lor deschise
Când își revedea părinții,
Stăteau cu-aripile întinse
Așteptând în cioc grăunții.

Și-aceasta, până într-o zi
Când hrana lor s-a sistat,
Stăteau părinții, vis-a-vis
Într-un alt pom, apropiat.

De-acolo le spuneau ceva
Iar ei priveau triști, uluiți,
Să nu piardă care cumva
Din tot ce sunt povătuși.

Au înțeles că e la termen,
Vremea l-era hotărâtoare,
Sosise timpul de examen,
Venise ceasul să zboare.

Și iată, primul îndrăznește
Timid la margine s-apară,
Și-aripile-și tot pregătește
Să-ncerce golul de afară.

Bătând din ele, dar pe loc,
Toate puterile își verifică,
Și luând startul din mijloc,
Se-arucă-n aer fără frică.

Traseul până la crenguța
Din pomisorul, apropiat,
A fost o clipă, și măicuța
La încurajat și mângâiat.

POEZII ONLINE

Și iat-al doilea, se-aruncă
În spațiul care-i desparte,
Lângă părinți ca s-ajungă
S-afle, iubirea ce-mparte.

Cât de mult s-au pregătit
Ca să-și primească puișorii!
Și cu răbdare, le-au servit
Din cioculețe, grăunciorii.

Apoi încet s-au depărtat
Supunându-i la încercare,
Și-n acea zi ele-au cântat
Că reușita le-a fost mare.

Dintre pui, unu-n drăzneț
Și-a-ncercat iarăși puterea,
Și fiind probabil, mai isteț
Zburând și-a văzut vrerea.

Faptul zburării, a marcat
Între-amandoi o separare,
Căci celălalt, n-a încercat
Încă odată să mai zboare.

Așa, rămas-au despărțiti
Toată ziua până-n seară,
Urmăriți de-ai lor părinți
Care-n jurul lor...zburără.

Și nici seara spre-asfințit
Când ceasul e să se culce,
Ei amândoi, nu s-au unit
Pentru liniștea cea dulce.

Și-au ales câte-un locsor
Între frunziș pe crenguțe,
Și-au adormit în pomisor
Cu gândurile la grăunțe.

În zori de zi de dimineată
Părinții lor i-au deșteptat,
Și pe crenguța față-n față
Spre cuibușor i-au aşezat.

Stăteau micuții, amândoi,
Cât mai aproape, fericiți,
Și așteptau îndrumări noi

POEZII ONLINE

De la ai lor scumpi părinți.

Și le-au dat câte-o gustare
După odihnă peste noapte,
Iar ei bătând, din aripioare
- Fiу! Fiу! ziceau în șoapte.

Părinții lor le răspundeau
Tot gurluind pe lângă ei,
Ultimele sfaturi le dădeau
Căci vor rămâne singurei.

Într-adevăr, spre inserare
Au dispărut în pomii verzi,
Și numai glasul în cântare
Tot stăruia, dinspre livezi.

Era, acelaș cântec mereu
Și el venea cu mulțumirea,
Dând laudă, lui Dumnezeu
Că și-au îndeplinit menirea.

Flavius Laurian Duverna
25 septembrie 2007